

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z prawidłową wykładnią prawa Unii dotyczącego wspólnej organizacji rynku wina, a w szczególności rozporządzenia (UE) nr 1308/2013⁽¹⁾, państwo członkowskie może zgodnie z prawem wydać przepisy krajowe ustanawiające minimalną cenę sprzedaży detalicznej wina związanej z ilością alkoholu w sprzedawanym wyrobie, czyli przepisy stanowiące odejście od zasady swobodnego kształtowania ceny przez siły rynkowe, obowiązującej poza tym na rynku wina?
- 2) Czy do celów uzasadnienia na podstawie art. 36 TFUE, jeżeli:
 - (i) państwo członkowskie dojdzie do wniosku, że w interesie ochrony zdrowia ludzi wskazane jest podwyższenie kosztu spożycia danego artykułu – w tym przypadku napojów alkoholowych – dla konsumenta lub części konsumentów; oraz jeżeli
 - (ii) w stosunku do omawianego artykułu państwo członkowskie może nakładać akcyzę lub inne opłaty (w tym podatki lub opłaty oparte na zawartości alkoholu lub objętości, lub wartości, lub kombinacji środków fiskalnych tego rodzaju),prawo Unii dopuszcza, a jeśli tak, to pod jakimi warunkami, by państwo członkowskie odrzuciło tego rodzaju fiskalne metody podwyższenia ceny dla konsumenta na rzecz uregulowań prawnych ustalających minimalne ceny detaliczne, które zakłócają wewnątrzunijny handel i konkurencję?
- 3) Jeżeli sąd w państwie członkowskim ma orzec, czy uregulowanie prawne stanowiące niezgodne z art. 34 TFUE ograniczenie ilościowe w handlu może być jednak uzasadnione na podstawie art. 36 TFUE ze względów ochrony zdrowia ludzi, to czy ten sąd krajowy powinien ograniczyć się do zbadania jedynie informacji, dowodów lub innych materiałów dostępnych ustawodawcy w chwili wydania przepisów i wziętych przez niego pod uwagę? Jeżeli nie, to jakie mogą być inne ograniczenia dotyczące możliwości uwzględnienia przez sąd krajowy wszystkich materiałów lub dowodów dostępnych i przedkładanych przez strony w chwili orzekania przez sąd krajowy?
- 4) Jeżeli sąd w państwie członkowskim musi przy interpretowaniu i stosowaniu prawa Unii zbadać twierdzenie organów krajowych, że środek, który w przeciwnym razie stanowi ograniczenie ilościowe objęte zakresem art. 34 TFUE, jest uzasadniony jako wyjątek w interesie ochrony zdrowia ludzi na podstawie art. 36 TFUE, w jakim stopniu sąd krajowy jest obowiązany lub uprawniony do wypracowania – na podstawie przedłożonych mu materiałów – obiektywnego poglądu na temat skuteczności środka w osiągnięciu wskazanego celu; dostępności przynajmniej równoważnych alternatywnych środków stanowiących mniejsze zakłócenie konkurencji wewnątrzunijnej; i ogólnej proporcjonalności środka?
- 5) Gdy rozważa się (w kontekście sporu co do tego, czy dany środek jest uzasadniony ze względów ochrony zdrowia ludzkiego na podstawie art. 36 TFUE) istnienie środka alternatywnego, niezakłócającego wewnątrzunijny handel i konkurencji, lub przynajmniej zakłócającego je w mniejszym stopniu, czy uzasadnioną podstawę odrzucenia takiego alternatywnego środka może stanowić fakt, iż skutki tego alternatywnego środka mogą nie być dokładnie równoważne ze środkiem zaskarżonym na podstawie art. 34 TFUE, lecz mogą przynieść dalsze, dodatkowe korzyści i realizować szerszy, ogólny cel?
- 6) Do jakiego stopnia przy ocenie, czy środek krajowy, co do którego przyzna się, że stanowi ograniczenie ilościowe w rozumieniu art. 34 TFUE lub który zostanie uznany za takie ograniczenie ilościowe, w stosunku do którego podnosi się uzasadnienie na podstawie art. 36 TFUE, a zwłaszcza przy ocenie proporcjonalności takiego środka, sąd odpowiedzialny za to zadanie może uwzględnić swoją ocenę charakteru i zakresu, w jakim omawiany środek stanowi naruszenie, jako ograniczenie ilościowe niezgodne z art. 34?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 11 lipca 2014 r. – Les Jardins de Jouvence SCRL przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-335/14)

(2014/C 339/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Les Jardins de Jouvence SCRL

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kompleks mieszkaniowo-usługowy w rozumieniu dekretu rady regionu Walonii z dnia 5 czerwca 1997 r. dotyczącego domów spokojnej starości, kompleksów mieszkaniowo-usługowych oraz dziennych ośrodków pobytu dla osób w wieku przynajmniej sześćdziesięciu lat, [który udostępnia] w celach zarobkowych lokale mieszkalne przeznaczone dla jednej lub dwóch osób, składające się z wyposażonej kuchni, pokoju dziennego, sypialni i wyposażonej łazienki, pozwalające im na prowadzenie niezależnego życia, a także różne fakultatywne usługi świadczone odpłatnie w celach zarobkowych, które są dostępne nie tylko dla pensjonariuszy kompleksu mieszkaniowo-usługowego ([...] bar i restaurację, [...] salon fryzjerski i kosmetyczny, [...] salę rehabilitacji ruchowej, [...] terapię zajęciową, [...] pralnię, [...] ambulatorium i punkt pobierania krwi, [...] gabinet lekarski), jest podmiotem mającym zasadniczo charakter społeczny, który świadczy „usługi i dostawę dóbr ściśle związanych z działaniami na rzecz pomocy społecznej i zabezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 13 część A ust. 1 lit. g) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ [obecnie art. 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾]?
- 2) Czy odpowiedź na to pytanie będzie inna, jeżeli w celu świadczenia omawianych usług przedmiotowy kompleks mieszkaniowo-usługowy otrzymuje subwencje lub jakąkolwiek formę świadczeń czy finansowego udziału ze strony władz publicznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Sonthofen (Niemcy) w dniu 11 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince

(Sprawa C-336/14)

(2014/C 339/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Sonthofen

Strony w postępowaniu głównym

Sebat Ince

Druga strona w postępowaniu głównym: Staatsanwaltschaft Kempten

Pytania prejudycjalne

I. W przedmiocie pierwszego zarzucanego czynu (obejmującego styczeń 2012 r.) i w przedmiocie drugiego zarzucanego czynu w odniesieniu do okresu przed końcem czerwca 2012 r.:

1 a) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że organy ścigania nie mogą karać pośredniczenia w przyjmowaniu zakładów sportowych bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim Unii, jeśli pośredniczenie wymaga posiadania przez organizatora również niemieckiego zezwolenia, jednak sprzeczne z prawem Unii ustawodawstwo („monopol w zakresie zakładów sportowych”) zakazuje organom krajowym udzielania zezwoleń niepaństwowym organizatorom zakładów?

1 b) Czy odpowiedź na pytanie 1 a) ulegnie zmianie, jeżeli w jednym z 15 niemieckich krajów związkowych, które wspólnie ustanowiły i wspólnie realizują monopol państwowy w zakresie zakładów sportowych, instytucje państwowe twierdzą w toku postępowania w sprawie zakazu lub postępowania karnego, że w razie złożenia ewentualnego wniosku o wydanie zezwolenia na organizację lub pośrednictwo w zakładach ustawy zakaz udzielania zezwolenia podmiotom prywatnym nie będzie stosowany w tym kraju związkowym?